

14 - Danh Sắc

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[16/07/2025 - 01:50 - anhlibrary]

Từ từ tôi cứ ôn riết từ từ nó nhớ. Bây giờ các vị còn nhớ chúng sanh trong đời, tiếp tục ngày hôm qua, không có tựa. Chúng sanh trong đời trước hết là 6 cơ tánh đúng không? có 6 khuynh hướng tâm lý nhớ không? Có nhớ này không? chúng sanh có nhiều loại người.

Thứ hai là cái căn bản của chúng sanh là Danh Sắc. Nhưng mà do cái khuynh hướng và trình độ chúng sanh cho nên có người sống với Danh, với Sắc. Có người sống chỉ với Danh không có Sắc nhớ cái đó không?

6 cơ tánh, rồi bây giờ tới 6 Danh Sắc, rồi gì nữa? tới 6 Căn. Có chúng sanh trong đời này có đủ 6 căn và có chúng sanh không đủ 6 căn nhớ không? Như vậy thì mình lấy bao nhiêu đây là đủ để nói chuyện cho sáng nay rồi.

6 Cơ Tánh tôi giả định như là Tánh Tham đi. Người có Tham nhiều họ ở cõi Dục. Mình giả định cõi Dục, rồi gì nữa? trong 6 căn ở cõi Dục là mình sống với 6 Căn. Hôm qua mình có nói nhau là có những người thích cái nặng của họ về nhãn, có người thích về nhĩ có đúng cái đó không? bây giờ mình cho người đó là nhĩ căn đi. Nói về 6 cơ tánh họ nằm trong nhóm Tham nhiều, còn nói về các cõi thì ở cõi Dục, về Danh Sắc có đủ đúng không? trong 6 Căn thì họ, cái người đó họ sống nhiều về nhĩ căn, thì đời đời họ sanh ra họ sẽ sống nhiều với ba cái này, bởi ngày hôm qua tôi mới nói đó, có người họ nghe nhiều hơn là thích đọc. Tại vì họ là người tánh tham cho nên họ sống nhiều về cái sự mà kiếm tìm trông đợi. Trong danh sắc thì cõi Dục cho nên họ có đủ Danh Sắc, rồi một ngày nào đó họ tu thiên thì cái danh sắc họ nó khác một chút, danh của họ là chỉ xài Danh Thiên thôi, Tâm thiên còn sắc họ là sắc tế nhớ không? đó, còn Tham, hồi xưa là Tham dục bây giờ qua tham thiên phải không ta? hiểu không? rồi trong 6 Căn bây giờ chỉ còn có 3 Căn đó là Nhãn, Nhĩ và ý thời, nghe kịp không? chưa hết đâu. Đây là 6 cơ tánh Danh Sắc, phải cộng thêm nữa có 14, 25 nữa chứ, mấy cái này nó đi theo mình, vì mình phạm. Cái Tham này nó nằm trong 6 cơ tánh đúng không? mà nó cũng nằm trong 14 đúng không? trong 6 cơ tánh đó có tánh đức tin và tánh và tánh trí tuệ. Tánh trí tuệ nó có nằm trong 25 này không ta? Như vậy hành trang của mình mang trên đường sanh tử là gì? 6 cơ tánh, Danh sắc, 6 căn, 14, 25, mà bữa hôm có một cái bài tôi còn nhớ rõ tôi nói tất cả cái tội lỗi của mình nó đều nằm trong số 14 có đúng không? và tất cả hạnh lành tu tập của mình, công đức mình nằm trong số 25 đúng không? như Bát Chánh Đạo cũng nằm trong 25, rồi gì nữa? thất giác chi cũng nằm trong đây. Đúng không? đó là nói gọn chứ đúng ra Bát Chánh Đạo nó nằm trong 25 cũng chưa chính xác lắm vì Bát Chánh Đạo trong đó có cái Tầm nó lại nằm bên 13. Nhưng mà cái đó là nói chi tiết, còn bây giờ mình nói gọn là nó nằm trong 25.

Thì với bốn cái hành trang này mình đi sanh tử luân hồi hiểu không? với bốn hành trang này.

Cái thứ nhất là mình thuộc về cơ tánh nào?

Thứ hai là mình sống nhiều với Danh hay là Sắc hay là cả hai.

Cái thứ ba là trong 6 căn mình nghiêng nặng về căn nào? Rồi trong 14, 25 cái nào mình có nhiều. Có nhớ cái đó không? nhớ cái này nha, tức là tất cả tội lỗi của ta đều nằm trong số 14. Tất cả hạnh lành công đức của ta đều nằm trong số 25.

- Tất cả tội lỗi phiền não của ta đều nằm trong số 14. Tất cả hạnh lành công đức của ta nằm trong số 25.

- Chuyện ta mạnh hay yếu trong số 14 và 25 nó có quan hệ lẫn nhau.

Thí dụ trong số 14 mạnh cái nào thì nó có ảnh hưởng đến cái...trong cái 25 nó có cái gì đó bị ảnh hưởng. Trong số 14 mình mạnh cái nào, bên số 25 sẽ có cái bị ảnh hưởng tương ứng. Có nghĩa là trong trường có hai khối, bên đây là khối 14, bên đây là ai phải có khối 14 và khối 25 đúng không? thì trong 14 này thì chị Oanh mạnh cái nào thì cái mạnh đó nó sẽ là làm cho một cái gì đó bên 25 bị yếu. Và bên 25 có cái nào mạnh thì nó sẽ khiến cho bên số 14 có cái bị yếu. Và hành trang của mình là 4 cái này, Bây giờ tôi đang nói cái thứ tư này. Trong số 14 đó mình mạnh cái nào thì chắc chắn là bên 25 sẽ có cái bị yếu. Và ngược lại bên cái 25 có cái nào mạnh thì bên số 14 nó cũng có cái nó bị yếu. Mà bên 14 bị yếu là tốt hay xấu? 25 bị yếu là xấu.

Cho nên trong suốt dòng luân hồi mình sống nghiêng nặng về cái gì thì cái đó nó sẽ mạnh, mình nặng cái gì thì cái đó nó sẽ mạnh, mình lơ là cái gì thì cái đó nó yếu. Thì mỗi cái sinh hoạt lớn nhỏ của mình mỗi ngày, đời sống của mình là sinh hoạt của 6 căn, thì tùy thuộc vào sinh hoạt của 6 căn mà 14 và 25 yếu hay mạnh và cái yếu của bên 25 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 14. Mà cái yếu bên 14 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 25. Rồi ngược lại cái mạnh nào đó bên 14 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 25. Và cái mạnh nào đó bên 25 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 14. Những cái đó từ đâu ra? Từ hoạt động 6 căn, mà hoạt động 6 căn ở đây là mình... nếu mà mình hơi sáng ý là mình sẽ nhớ hoạt động của 6 căn là cái gì, là nó nằm trong 4 hoạt động hiện tại vì 6 căn là hiện tại. Trong 4 cái đó là gì ta?

Sống ở đâu? thường gặp ai? thường nghĩ gì? Thường làm gì? Thì cái số 4 đó nó ảnh hưởng tới cái này, ảnh hưởng rất là nhiều.

Sống ở đâu, thường gặp ai, thường nghĩ gì? Thường làm gì? Như vậy gom bốn cái này lại là mình thấy rõ ràng đây là lý do tại sao mình phải sống chánh niệm đúng không? bởi vì trong Kinh ghi rất rõ, muốn sống Chánh niệm là phải có một trú xứ thích hợp, cái này có không ta? và thầy bạn có ảnh hưởng quan trọng với hành giả Tứ niệm xứ phải không ta? Nếu mà hai cái này mà quý vị lắc đầu thì đề nghị quý vị đừng có nhắc đến tên Kalama nữa.

Rồi sẵn tôi cũng nói luôn một chuyện mà quý vị đã biết rồi, tại sao tôi chọn Kalama? ngoài cái thời tiết thích hợp, ở đó Thầy bạn trùng điệp, bữa hôm cô đi đặt bát bên Pa Auk, có nghĩa là cô ở Kalama mà cái lòng cô nó không thanh thản cô có thể vọt lên đó, sát một bên, không quá xa, cô đi xe honda cũng được, nếu cô bảnh thì cô bao xe bốn bánh, nếu cô bèo thì cô thuê chiếc honda ôm có, chạy lên trên thí dụ vậy. Có nghĩa là trong thời gian cô ở Kalama, thầy bạn chung quanh dày đặc chưa kể những học viện lớn của Miến Điện đều nằm ở Mandalay hết. Cho nên từ Kalama là mình kiếm pháp học, pháp hành đều có hết. Như bây giờ Ngài Pa Auk Ngài ở đó Ngài đâu có đi nữa, Ngài Pa Auk về Pyin-Oo-Lwin, Ngài đâu có đi nổi nữa, rồi kỳ trước mình đi với bà Tường Viên thì cũng về đó rồi Ngài Nandamālābhivamsa có một cái thiền viện ở Mandalay, Ngài Sitagu cũng ở đó, và đó là ba con cộp của Phật giáo ở Miến Điện là đều nằm ở đó, chưa kể vô số những vị vô danh khác, vô số, như kỳ rồi phát hiện thêm cái Mogok kêu là Ruby Temple nằm ở mỏ khai thác ngọc đỏ, lấy làm tên chùa luôn Ruby Temple, nó đẹp, buổi chiều chỉ thả bộ thôi trên núi, mát mà gần phi trường, mà đi hồ Inle gần, mà đi về Kalama cũng gần tại vì nó nửa đường mà, nó rất là tiện và đẹp, mà nó là truyền thống Mogok. Tại sao tôi hay khen Mogok? bởi vì truyền thống Mogok là truyền thống mà bắt buộc mọi người phải học 12 Duyên khởi mới cho tu, giáo lý Duyên khởi, cho nên sáng nay tôi sẽ giảng cho quý nghe về 12 Duyên khởi tại vì mình đang học mấy cái này mà.

Khi Phật thành đạo xong, thì cái tuần lễ thứ tư...phải nói thế này, sau khi mà thắng ma vương xong cái đêm đầu tiên, thì Ngài mới bỏ cái canh đầu tiên để mà Ngài quán Túc Mạng Minh.

Canh giữa là Ngài quán cái Sanh Tử Minh.

Canh cuối Ngài mới kết hợp hai cái mình đó lại Ngài đắc cái Lưu Tận Minh. Ngài đắc Lưu Tận minh bằng cách nào? Là Ngài quán xét nhân và quả. Thì đầu hôm là quả, giữa là nhân. Ngài lấy hai cái đó Ngài cộng lại Ngài quán 12 Duyên khởi bởi vì sao? Đầu hôm Ngài thấy cái kiếp đó Ngài làm heo, kiếp kia Ngài làm vua, đó là quả. Qua tới kiếp sau Ngài mới quán tại sao mà Ngài làm heo? tại sao mà Ngài làm vua? Đầu hôm là quả, cái giữa là nhân, tới cái canh cuối Ngài mới thấy rằng tại sao mà có heo, có vua? vì có ác, có thiện, mà tại sao có ác, có thiện? do vô minh, không thấy được rằng làm heo là khổ, mà cũng không thấy được rằng làm vua cũng khổ. Nếu mà làm heo khổ, làm vua cũng khổ, như vậy ác với thiện đều là nhân sanh khổ, cả hai đều là nhân sanh khổ, mà do đâu mà mình cảm đầu vô khổ này? Do vô minh, vì mình không hiểu được cả hai thiện ác đều là nhân sanh khổ hết. Chúng sanh trong đời có nhớ cái đó không? có hai hạng:

- Hạng một là không biết thiện ác.
- Hạng thứ hai coi thiện là lối thoát.
- Hạng thứ ba bỏ cả thiện ác.

Coi thiện là tất cả là trong đó có thiện dục giới, thiện sắc và thiện vô sắc là hạng thứ hai. Còn hạng thứ ba là bỏ cả thiện ác là tu tập Tuệ quán Tứ Niệm xứ. Chỉ có cái hạng thứ ba này nè, vì chính trong nhiều kiếp mình không có biết cái đó cho nên: một là mình lọt vô hạng một, là mình không có biết thiện ác. Hạng thứ hai là coi thiện là tất cả, là lối thoát. Hạng thứ ba là bỏ cả thiện ác bởi vì

sao? Bởi vì thiện là nó đưa mình trong các cõi vui, ác đưa đi các cõi khổ. Mà cõi vui sống hết tuổi thọ thì sao? Thì trở lại, khổ vậy đó. Còn cõi ác thì khỏi nói rồi. Cõi ác càng vô sâu thì cái cơ hội mà chìm sâu nó càng lớn hơn. Thì một lần mình đã làm heo rồi thì cái duyên mà để quay trở lại cõi sa đọa nó càng lớn. Trong khi đó mình mang cái thân nhân thiên là cái cơ hội sa đọa đã lớn rồi vì sướng quá mà, hưởng chỉ là làm heo, làm con ốc, con nghêu, con sò là cái cơ hội lên rất là khó. Cho nên là khi Ngài quán, Ngài nhớ lại tại sao kiếp đó mình làm heo ta? À do nghiệp ác, sao làm vua? Do nghiệp thiện, mà làm heo, làm vua có cái nào vui tuyệt đối không? không. Heo là coi như không có, không vui rồi. Nhưng mà làm vua có vui không? không. Thì như vậy thì cả hai cái thiện ác này đều là cái nhân dẫn đến cái không vui đúng không? khi ngài thấy vậy, Ngài mới quán thêm là tại sao có nghiệp thiện ác? Do nhiều kiếp không thấy được thiện ác là gì. Do vô minh, như vậy từ đó, do vô minh nó mới dẫn đến nghiệp Thiện ác. Từ nghiệp thiện ác nó mới dẫn tới các Tâm đầu thai.

Tâm đầu thai nó dẫn đến sự có mặt của 6 Căn, từ đó nó mới dẫn đến 6 Xúc (sự gặp gỡ của 6 với 6) là 6 Căn với 6 Trần.

- 6 Thọ là cảm giác khi 6 căn gặp 6 trần.
- 6 Ái là niềm đam mê khi 6 căn gặp 6 trần.
- Từ đó nó mới dẫn đến Tứ Thủ. Tứ Thủ là giai đoạn gọi là sâu đậm của Tham ái và Tà kiến.
- Từ đó dẫn đến nghiệp Thiện ác trở lại.
- Rồi từ đó nó dẫn đến sự đầu thai.
- Từ đầu thai nó dẫn đến Sanh, Lão, Bệnh, Tử.

Để trốn khổ Sanh, Lão, Bệnh, Tử mà lại không biết bốn Đế nên tiếp tục lăn quẩn.

Hồi này chị hỏi tôi 12 Duyên khởi Ngài quán lúc nào đó? tức là, cái thứ nhất ngay cái lúc mà Ngài thành đạo là Ngài phải quán 12 Duyên khởi ngay lúc đó. Đó là một.

Thành Phật xong bốn tuần lễ sau, Ngài dành nguyên cái tuần lễ thứ tư Ngài nghĩ về Duyên khởi một lần nữa, nguyên một tuần Ngài nghĩ về giáo lý Duyên khởi. Rồi 7 năm sau Ngài lên cõi trời Ngài thuyết 12 Duyên khởi lần nữa cộng với 24 Duyên hệ.

Lần một là Ngài quán Duyên khởi khi thành Phật, lần hai là 4 tuần sau Ngài dành 7 ngày để nghĩ về 12 Duyên khởi. Lần ba là 7 năm sau Ngài lên Đạo Lợi Ngài thuyết pháp cho Phật mẫu, Ngài thuyết Duyên khởi và Duyên hệ một lần nữa. Dĩ nhiên từ đó về sau nhiều lần lắm, đại khái là những lần mà trong Kinh có ghi đó. Ngài đi lên cõi trời thuyết một lần nữa. Đó là thuyết, còn Ngài suy tư là suốt mùa thu.

Trong Kinh kể có rất là nhiều lần Ngài đi kinh hành vậy nè, Ngài nhìn lại...trong Kinh, trong chú giải ghi rất rõ, Thế Tôn đang đi như vậy Thế Tôn quán xét từ ở cõi địa ngục thấp nhất lên đến cõi Phạm Thiên cao nhất, Ngài thấy tất cả giống như là một con đường mà đang trải ra trước mặt Ngài. Chứ không phải như mình ngồi suy nghĩ cái đó 14 hay là 18, cái đó 25 hay 27. Ngài không có, khi mà Ngài suy nghĩ Ngài thấy từ cõi địa ngục lên đến cõi Phạm Thiên, Ngài thấy mọi thứ giống như con đường đang trải ra.

- Ngài thấy đây là 14, xưa sống với 13 + 14, nó mới ra 4 cõi đọa nè.
- Ngài nghĩ thêm, Ngài thấy rằng 25 + 13, nó ra các cõi vui.
- 25 với 13 + 5 dục thì nó mới ra là 11 cõi Dục vui.
- Rồi Ngài nghĩ thêm 25 + 13 + ly dục nó ra các cõi thiên nè.

Ngài mới tổng kết lại, Ngài thấy nhóm này, nhóm này...đều do vô minh mà có. Cái đám làm ác do Vô minh. Cái đám làm thiện dục cũng do vô minh. Cái đám tu thập thiện cũng vô minh. Cái đám này cũng vô minh, nhưng có điều đám này nó khôn hơn đám này, mà đám này nó khôn hơn đám này. Nhưng mà không đây có nghĩa là gì? Khôn đây có nghĩa là trong cái nhà đang cháy, đưa chun xuống sàn, đưa chun vô bồn nước, đưa leo lên nóc nhà. Chỉ có cái đưa tu Tứ Niệm Xứ là mở cửa dọt ra ra ngoài thôi. Chỉ có đưa tu Tứ Niệm Xứ là mở cửa dọt ra ra ngoài. Còn ba đưa kia thì đưa làm ác, đưa làm thập thiện, đưa thì tu thiện. Thì Ngài thấy ba đưa đó giống như đưa chun xuống sàn, đưa chun vô bồn tắm, đưa leo lên nóc vậy đó. Còn chuyện mấy vị muốn cho mấy cõi thiên thì chun đầu thì tùy, nhưng mà đó là ba hình ảnh, thì nhà cháy, cái chuyện thông minh nhất là mở cửa dọt ra ngoài.

- Phật trí vô biên.

- Phật tâm vô lượng
- Không thể độ người vô duyên.

Bởi vì nếu Ngài mà làm được thì bữa nay mình đã lên tòa mình ngồi hết rồi. Tại mình hiểu sai về Phật, ai Phật cũng thương, cái gì Phật cũng biết, đức lành nào Phật cũng có. Nhưng có cái thứ tư không được, không phải cái gì Phật cũng làm được. Cái thứ tư nhiều người hiểu lầm Phật làm, cái thứ tư không có, không có cái vụ mà Phật làm cái gì cũng được. Cái gì Phật cũng biết.

Thí dụ một người đầu bếp giỏi biết nấu một triệu món ăn. Nhưng trong nhà bếp không nôi, không chảo, không gia vị thì người đầu bếp đó chỉ đứng nhìn thôi...tôi nghe ông giỏi mà, ông nấu ăn cho vua mà, ông ngon ông xuống ông nấu đi. Trong khi chảo, nôi, dao, kéo không có, dao thớt không có, rồi gia vị, lúa, gạo, hành tiêu, ớt tỏi không có, ông ngon, ông giỏi ông nấu ăn cho vua mà ông nấu đi, ông nấu đi, nấu gì? Nó thiếu tùm lum sao nấu. Ông biết một triệu món ăn lận: Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc ông biết, biết nhiều lắm, ông nấu cho hoàng đế, cho vua, nấu cho những cái dịp mà giáo hoàng lên ngôi, ông là đầu bếp số một hành tinh. Nhưng bây giờ đưa ông vô một cái chỗ mà nó thiếu tùm lum mà nấu cái gì? Thiếu tùm lum nấu cái gì? Giống như một bác sĩ giỏi bằng trời, đưa một đứa ung thư kỳ cuối là ông chết rồi, là tôi có đọc một cái chuyện này nè, là một ông ty phú Mỹ mà con ông bị một cái bệnh gì mà coi như ngặt nghèo, bệnh hiểm, biết bệnh hiểm không? bệnh mà triệu người chỉ có một, ông triệu phú đầu có tiền, ông gõ cửa hết mà trong đó có một người mà tôi thấy giựt mình, là y sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma, đọc tôi mới biết, bác sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma là kinh dị lắm, ông là một bác sĩ từ một cái trường nào đó danh giá của Âu Mỹ mà cộng với lại ông cực giỏi đông y, cực giỏi, giống như ông bác sĩ Hiếu mà hôm qua tôi muốn cô đi, ông này bằng của Thụy Sĩ là một bùm vậy nè, đủ thứ bằng hết, bằng tùm lum, trong đó ông cực giỏi về châm cứu, bác sĩ tây y của Sài Gòn, ông nhỏ xíu người mà con mắt ông lạnh mình nhìn mình sợ, mà cỡ ông đã giỏi mà y sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma coi như là giỏi dữ lắm luôn, nhưng mà gặp riêng, ông kia cũng là chắc tôi nghĩ cũng phải quấy giữ lắm mới được gặp nhưng mà thua, ông nói tôi không phải là chúa trời.

Ai đâu xa, ông bên Apple, Steves Jobs trước khi ông chết ông bỏ qua Thụy Sĩ 2 năm, ông tới trường đại học Basel. Basel cái tiếng nó là trường đại học nhưng trong đó có một bộ phận coi như là bệnh viện, vừa nghiên cứu, vừa áp dụng những phương pháp phát hiện mới về y, về dược mà đồng thời nó cũng là chỗ chữa trị. Vừa dạy, vừa nghiên cứu, vừa áp dụng để chữa trị những phát hiện mới nhất về y, về dược, nhưng chịu, ông chết để lại 5 tỷ, để lại 5 tỷ dollars, nghĩa là ông sẵn sàng ông bỏ ra bao nhiêu tiền, tôi biết một chuyện, giả định như mà bệnh đó cứu được mà tốn nhiều tiền thì 100 tỷ cũng có người bỏ tiền ra để cứu ông, hoặc là ông đi ông mượn, có người cho mượn 95 tỷ còn lại để cứu mạng, chết trẻ quá mà, mới có 50, nhưng mà không, tới đó là thua, ung thư. Có nhiều người ngộ lắm, nghèo, ung thư lại thoát, có, có trường hợp đó, nó ngộ lắm, đó là bí mật sinh học, cái cơ chế ngộ lắm, tự nó giải quyết, còn có người giàu bằng trời nhưng chỉ có quỳ lại thôi chứ còn không có cách nào. Cho nên nhớ:

- Phật trí vô biên.
- Phật Tâm vô lượng.
- Nhưng không độ được người vô duyên.

Vì sao? Vì ai Phật cũng thương, căn cơ của mỗi người Phật đều biết, Nhưng Phật không thể chinh sửa một cái người vô duyên. Bởi cái lòng của họ vốn dĩ không có hướng về giải thoát.

Trong Kinh ví dụ giống như là mình không thể nào nấu cát thành cơm, không thể nào biến đất sét thành vàng được. Bởi vì cái thành phần hóa chất của đất sét nó rất là xa lạ với vàng, không thể nào lấy đất sét đổi thành vàng được.

Như vậy thì là bữa nay mình học về...trước hết tôi ôn lại cái nền này trước. Mỗi người cái hành trang đi vào cuộc sanh tử gồm có 6 cơ tánh, Danh Sắc...đúng ra 6 căn chính là danh Sắc, nhưng mà bây giờ mình không tách ra nói chuyện khó quá. Tách nó ra, tại sao tách cái Danh sắc nó ra? là bởi vì tôi muốn nhấn mạnh một điều là có những cõi mà người ta sống có Danh mà không có Sắc, có những cõi mà sống có Sắc mà không có Danh, có cõi có đủ cả Danh lẫn Sắc. Chưa hết, còn có cái này nữa.

Nói cái cõi đó sống với Danh mà cái Danh cõi đó không giống cái Danh cõi khác, Danh là cái Tâm. Rồi Sắc cũng vậy. Nói cái cõi đó có Sắc mà có những cái Sắc mà cõi đó có mà cõi kia không có.

Bữa nay mình học cái đó. Và chính vì trong 6 cõi luân hồi mình cứ đi vòng, vòng cho nên đó là...tôi nói nó giống như cục tuyết, hồi đầu nó bây lớn vậy, nó càng lăn, nó càng lớn dần, lớn dần và nó kéo theo bao nhiêu rác, bao nhiêu thứ tào lao. Mình cũng vậy, có kiếp mình cũng thiên dữ lắm nha, mình cũng sanh lên cõi Phi Tướng phi phi tướng, có Danh mà không có Sắc, có lúc mình sanh vô cõi vô tướng có sắc mà không Danh, rồi có lúc mình sanh vô cõi Phi tướng phi phi tướng, có lúc mình sanh xuống cõi địa ngục, cõi người, nói chung là đủ hết, nhưng có một điều do 4 cái này: sống ở đâu? Làm gì?

Cứ mỗi kiếp sanh ra với cái nền tảng của 4 điều này, thì cái hạt giống nào ở trong cái này nó được nuôi dưỡng lần nữa, nghe kịp không? có nghĩa là trong người cô có nguyên một núi hạt giống ở trong: bầu, bí mướp, khổ qua, đậu rồng, tùm lum hết, cứ mỗi lần cô sanh ra trong một cái cảnh giới nào đó do nghiệp nó đẩy mà, thì khi cô sanh vô cảnh giới đó thì đậu rồng đặc biệt nó phát triển. Còn bầu, bí, mướp là chịu thua. Có kiếp sanh ra thì cái gì cũng không mọc, chỉ có khổ qua nó mọc thôi. Trong người mình lúc nào cũng có một túi hạt giống. Trong người mỗi người luôn luôn có một túi hạt giống. Nhưng mà tùy hoàn cảnh, tùy thời điểm, tùy môi trường, tùy điều kiện. Hoàn cảnh, môi trường, điều kiện, thời điểm mà cái hạt giống nào trong này nó nảy mầm và phát triển. Hạt giống nó chỉ là thói quen thôi, khi chưa đủ duyên nó không lòi ra.

Tùy thuộc vào 4 điều kiện này mà các hạt giống ta mang theo, cái nào phát triển. Tùy thuộc vào 4 điều kiện ấy mà chủng tử nào trong ta được phát triển.

Cho nên Ngài Ledi có nói một cái câu trong cái quyển mà Bồ Tát Đạo, Ngài có nói, dĩ nhiên Ngài nói theo Kinh thôi. Ngài nói đừng có tưởng là hôm nay ta làm các hạnh lành là ta cầm hết đem theo cho kiếp sau. Ngài nói, chỉ mang theo cái thói quen thôi. Nhớ 3 cái đó không:

- Một là tiền nghiệp.
- Khuynh hướng tâm lý.
- Môi trường sống. Môi trường sống nó mới có 4 cái này.

Do tiền nghiệp nó mới đưa tôi vô cõi A. Rồi vô cõi A này do cái khuynh hướng tâm lý mà tôi sống như thế nào? Nhưng mà chưa có đủ, còn cái thứ ba nữa tức là cái môi trường sống nó gồm có 4. Thì chính cái này nó mới là khiến cho chủng tử nào của tôi được phát triển, vì sao? Chủng tử nằm trong khuynh hướng tâm lý. Tiền nghiệp nó không có nặng, tiền nghiệp do nó cuốn trái chuối hay củ khoai, cái đó nó yếu lắm, cái tiền nghiệp nó chỉ là cái visa để đưa tôi vào cảnh giới nào thôi. Cái nặng là khuynh hướng tâm lý. Có nhiều cái nghiệp nó không phải từ khuynh hướng tâm lý. Có nhiều cái tiền nghiệp quá khứ nó được tạo ra bởi môi trường.

Cái khuynh hướng tâm lý tôi rất là bòn xén, hiểu không? do điều kiện tôi được sống gần Phật cho nên có một ngày kia tự nhiên tôi có cúng cho Ngài một cái củ khoai. Nhờ cúng cái củ khoai đó cho nên tôi mới sanh về trời hoặc là sanh vô làm con của đại gia. Như vậy hồi nãy chị Hồng chỉ quan trọng cái tiền nghiệp, nhưng tôi nói không. Cái tiền nghiệp nó không quan trọng, bởi cái tiền nghiệp có thể nó là cái nghiệp nó được...tiền nghiệp chỉ đáng kể khi nào nó được tạo ra từ khuynh hướng tâm lý kia, có những tiền nghiệp...

Tiền nghiệp có 4 loại: thường nghiệp, trọng nghiệp, khinh thiếu, có loại khinh thiếu nữa, rồi cận tử. Lỡ mình dính vô cái nghiệp khinh thiếu...chủng tử phải nằm trong khuynh hướng tâm lý, còn cái tiền nghiệp không phải. Tiền nghiệp ở đây tôi có nói, tiền nghiệp có 4, nếu lỡ là khinh thiếu nghiệp thì không có đáng kể. Hồi nãy tôi có nói tôi là bòn xén 50 kiếp rồi. Nhưng bây giờ do tôi ở gần Đức Phật, tự nhiên bữa đó tôi gặp Ngài đi ngang, tôi thấy Ngài đi bát từ sáng giờ...phần lớn, nhưng lỡ là cái khinh thiếu là không phải, mình nói chuyện phải cẩn thận. Cho nên cái mà chủng tử phải nằm trong đây, bên tiền nghiệp, nó có 4 loại. Nghiệp nó có 4:

- Thường nghiệp là những gì ta làm thường xuyên.
- Trọng nghiệp là nghiệp trọng đại to tát.
- Khinh thiếu nghiệp là những nghiệp rải rác, rời rạc.
- Cận tử nghiệp là nghiệp làm lúc gần chết.

Trong 5 cái nghiệp đó, chủng tử tập trung ở đâu? Thường nghiệp. Cái trọng nghiệp thấy nó ghê vậy đó nhưng mà không ghê. Cái khinh thiếu thì khỏi nói rồi. Cái cận tử thấy vậy nhưng một đời mình làm có bao nhiêu lần cận tử? trong khi thường nghiệp là 80 tuổi, tức là 80 năm. Cái đó mới ghê. Trong khi cái cận tử nghiệp nghe ai cũng nói ghê ghê, nhưng mà nó chỉ có tíc tắc trước khi chết

thời. Rồi cái anh trọng nghiệp thấy ghê, nhưng mà trong đời được mấy lần? còn cái khinh thiếu...đã nói là khinh thiếu là rải rác.

Tiền nghiệp là cái visa không đáng kể. Thí dụ tôi sắp đi Miến Điện, tôi có visa có tháng, cái visa nó không có ghê. Cái ghê nhất là cái đời sống thường ngày của tôi, cái gì trong người tôi, cái túi tiền của tôi, cái khả năng tài chánh của tôi hoặc là cái bệnh hoạn trong người của tôi, cái đó mới quan trọng. Chứ còn cái visa có giá trị có tháng, nên cái ghê gồm là cái anh khuynh hướng nè. Còn đừng có coi thường cái anh này: môi trường. Bởi vì anh này là cái duyên hiện tại, cái anh này ảnh hưởng hỗ trợ cho cái nào? ảnh hưởng hỗ trợ cho tiền nghiệp, mà ảnh hưởng cho tiền nghiệp. Bởi vì trong Kinh nói thế này khi anh sống với Tâm lành thì cái tiền nghiệp mà cơ hội ác đó nó trở ít, cái tiền nghiệp thiện nó trở nhiều, nếu anh sống bằng tâm lành.

Còn nếu mình sống bằng tâm ác, thì cái tiền nghiệp bất thiện nó sẽ dễ phát sanh hơn. Khi anh sống ác ôn thì cái cơ hội mà cho ác nghiệp đó nó trở quả lớn hơn.

Mà khi anh sống lành thì cái cơ hội mà thiện nghiệp nó trở lớn hơn, bởi vì sao? kích thích. [33:58]
[16/07/2025 - 01:52 - anhlibrary]

Từ từ tôi cứ ôn riết từ từ nó nhớ. Bây giờ các vị còn nhớ chúng sanh trong đời, tiếp tục ngày hôm qua, không có tựa. Chúng sanh trong đời trước hết là 6 cơ tánh đúng không? có 6 khuynh hướng tâm lý nhớ không? Có nhớ này không? chúng sanh có nhiều loại người.

Thứ hai là cái căn bản của chúng sanh là Danh Sắc. Nhưng mà do cái khuynh hướng và trình độ chúng sanh cho nên có người sống với Danh, với Sắc. Có người sống chỉ với Danh không có Sắc nhớ cái đó không?

6 cơ tánh, rồi bây giờ tới 6 Danh Sắc, rồi gì nữa? tới 6 Căn. Có chúng sanh trong đời này có đủ 6 căn và có chúng sanh không đủ 6 căn nhớ không? Như vậy thì mình lấy bao nhiêu đây là đủ để nói chuyện cho sáng nay rồi.

6 Cơ Tánh tôi giả định như là Tánh Tham đi. Người có Tham nhiều họ ở cõi Dục. Mình giả định cõi Dục, rồi gì nữa? trong 6 căn ở cõi Dục là mình sống với 6 Căn. Hôm qua mình có nói nhau là có những người thích cái nặng của họ về nhãn, có người thích về nhĩ có đúng cái đó không? bây giờ mình cho người đó là nhĩ căn đi. Nói về 6 cơ tánh họ nằm trong nhóm Tham nhiều, còn nói về các cõi thì ở cõi Dục, về Danh Sắc có đủ đúng không? trong 6 Căn thì họ, cái người đó họ sống nhiều về nhĩ căn, thì đời đời họ sanh ra họ sẽ sống nhiều với ba cái này, bởi ngày hôm qua tôi mới nói đó, có người họ nghe nhiều hơn là thích đọc. Tại vì họ là người tánh tham cho nên họ sống nhiều về cái sự mà kiếm tìm trông đợi. Trong danh sắc thì cõi Dục cho nên họ có đủ Danh Sắc, rồi một ngày nào đó họ tu thiện thì cái danh sắc họ nó khác một chút, danh của họ là chỉ xài Danh Thiên thôi, Tâm thiên còn sắc họ là sắc tế nhớ không? đó, còn Tham, hồi xưa là Tham dục bây giờ qua tham thiên phải không ta? hiểu không? rồi trong 6 Căn bây giờ chỉ còn có 3 Căn đó là Nhãn, Nhĩ và ý thôi, nghe kịp không? chưa hết đâu. Đây là 6 cơ tánh Danh Sắc, phải cộng thêm nữa có 14, 25 nữa chứ, mấy cái này nó đi theo mình, vì mình phạm. Cái Tham này nó nằm trong 6 cơ tánh đúng không? mà nó cũng nằm trong 14 đúng không? trong 6 cơ tánh đó có tánh đức tin và tánh và tánh trí tuệ. Tánh trí tuệ nó có nằm trong 25 này không ta? Như vậy hành trang của mình mang trên đường sanh tử là gì? 6 cơ tánh, Danh sắc, 6 căn, 14, 25, mà bữa hôm có một cái bài tôi còn nhớ rõ tôi nói tất cả cái tội lỗi của mình nó đều nằm trong số 14 có đúng không? và tất cả hạnh lành tu tập của mình, công đức mình nằm trong số 25 đúng không? như Bát Chánh Đạo cũng nằm trong 25, rồi gì nữa? thất giác chi cũng nằm trong đây. Đúng không? đó là nói gọn chứ đúng ra Bát Chánh Đạo nó nằm trong 25 cũng chưa chính xác lắm vì Bát Chánh Đạo trong đó có cái Tầm nó lại nằm bên 13. Nhưng mà cái đó là nói chi tiết, còn bây giờ mình nói gọn là nó nằm trong 25.

Thì với bốn cái hành trang này mình đi sanh tử luân hồi hiểu không? với bốn hành trang này.

Cái thứ nhất là mình thuộc về cơ tánh nào?

Thứ hai là mình sống nhiều với Danh hay là Sắc hay là cả hai.

Cái thứ ba là trong 6 căn mình nghiêng nặng về căn nào? Rồi trong 14, 25 cái nào mình có nhiều. Có nhớ cái đó không? nhớ cái này nha, tức là tất cả tội lỗi của ta đều nằm trong số 14. Tất cả hạnh lành công đức của ta đều nằm trong số 25.

- Tất cả tội lỗi phiền não của ta đều nằm trong số 14. Tất cả hạnh lành công đức của ta nằm trong số 25.

- Chuyện ta mạnh hay yếu trong số 14 và 25 nó có quan hệ lẫn nhau.

Thí dụ trong số 14 mạnh cái nào thì nó có ảnh hưởng đến cái...trong cái 25 nó có cái gì đó bị ảnh hưởng. Trong số 14 mình mạnh cái nào, bên số 25 sẽ có cái bị ảnh hưởng tương ứng. Có nghĩa là trong trường có hai khối, bên đây là khối 14, bên đây là ai phải có khối 14 và khối 25 đúng không? thì trong 14 này thì chị Oanh mạnh cái nào thì cái mạnh đó nó sẽ là làm cho một cái gì đó bên 25 bị yếu. Và bên 25 có cái nào mạnh thì nó sẽ khiến cho bên số 14 có cái bị yếu. Và hành trạng của mình là 4 cái này, Bây giờ tôi đang nói cái thứ tư này. Trong số 14 đó mình mạnh cái nào thì chắc chắn là bên 25 sẽ có cái bị yếu. Và ngược lại bên cái 25 có cái nào mạnh thì bên số 14 nó cũng có cái nó bị yếu. Mà bên 14 bị yếu là tốt hay xấu? 25 bị yếu là xấu.

Cho nên trong suốt dòng luân hồi mình sống nghiêng nặng về cái gì thì cái đó nó sẽ mạnh, mình nặng cái gì thì cái đó nó sẽ mạnh, mình lơ là cái gì thì cái đó nó yếu. Thì mỗi cái sinh hoạt lớn nhỏ của mình mỗi ngày, đời sống của mình là sinh hoạt của 6 căn, thì tùy thuộc vào sinh hoạt của 6 căn mà 14 và 25 yếu hay mạnh và cái yếu của bên 25 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 14. Mà cái yếu bên 14 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 25. Rồi ngược lại cái mạnh nào đó bên 14 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 25. Và cái mạnh nào đó bên 25 nó sẽ ảnh hưởng đến cái gì đó bên 14. Những cái đó từ đâu ra? Từ hoạt động 6 căn, mà hoạt động 6 căn ở đây là mình... nếu mà mình hơi sáng ý là mình sẽ nhớ hoạt động của 6 căn là cái gì, là nó nằm trong 4 hoạt động hiện tại vì 6 căn là hiện tại. Trong 4 cái đó là gì ta?

Sống ở đâu? thường gặp ai? thường nghĩ gì? Thường làm gì? Thì cái số 4 đó nó ảnh hưởng tới cái này, ảnh hưởng rất là nhiều.

Sống ở đâu, thường gặp ai, thường nghĩ gì? Thường làm gì? Như vậy gom bốn cái này lại là mình thấy rõ ràng đây là lý do tại sao mình phải sống chánh niệm đúng không? bởi vì trong Kinh ghi rất rõ, muốn sống Chánh niệm là phải có một trú xứ thích hợp, cái này có không ta? và thầy bạn có ảnh hưởng quan trọng với hành giả Tứ niệm xứ phải không ta? Nếu mà hai cái này mà quý vị lắng đầu thì đề nghị quý vị đừng có nhắc đến tên Kalama nữa.

Rồi sẵn tôi cũng nói luôn một chuyện mà quý vị đã biết rồi, tại sao tôi chọn Kalama? ngoài cái thời tiết thích hợp, ở đó Thầy bạn trùng điệp, bữa hôm cô đi đặt bát bên Pa Auk, có nghĩa là cô ở Kalama mà cái lòng cô nó không thanh thản cô có thể vọt lên đó, sát một bên, không quá xa, cô đi xe honda cũng được, nếu cô bảnh thì cô bao xe bốn bánh, nếu cô bèo thì cô thuê chiếc honda ôm có, chạy lên trên thí dụ vậy. Có nghĩa là trong thời gian cô ở Kalama, thầy bạn chung quanh dày đặc chưa kể những học viện lớn của Miến Điện đều nằm ở Mandalay hết. Cho nên từ Kalama là mình kiếm pháp học, pháp hành đều có hết. Như bây giờ Ngài Pa Auk Ngài ở đó Ngài đâu có đi nữa, Ngài Pa Auk về Pyin-Oo-Lwin, Ngài đâu có đi nổi nữa, rồi kỳ trước mình đi với bà Tường Viên thì cũng về đó rồi Ngài Nandamālābhivamsa có một cái thiền viện ở Mandalay, Ngài Sitagu cũng ở đó, và đó là ba con cộp của Phật giáo ở Miến Điện là đều nằm ở đó, chưa kể vô số những vị vô danh khác, vô số, như kỳ rồi phát hiện thêm cái Mogok kêu là Ruby Temple nằm ở mỏ khai thác ngọc đỏ, lấy làm tên chùa luôn Ruby Temple, nó đẹp, buổi chiều chỉ thả bộ thôi trên núi, mát mà gần phi trường, mà đi hồ Inle gần, mà đi về Kalama cũng gần tại vì nó nửa đường mà, nó rất là tiện và đẹp, mà nó là truyền thống Mogok. Tại sao tôi hay khen Mogok? bởi vì truyền thống Mogok là truyền thống mà bắt buộc mọi người phải học 12 Duyên khởi mới cho tu, giáo lý Duyên khởi, cho nên sáng nay tôi sẽ giảng cho quý nghe về 12 Duyên khởi tại vì mình đang học mấy cái này mà.

Khi Phật thành đạo xong, thì cái tuần lễ thứ tư...phải nói thế này, sau khi mà thắng ma vương xong cái đêm đầu tiên, thì Ngài mới bỏ cái canh đầu tiên để mà Ngài quán Túc Mạng Minh.

Canh giữa là Ngài quán cái Sanh Tử Minh.

Canh cuối Ngài mới kết hợp hai cái minh đó lại Ngài đắc cái Lậu Tận Minh. Ngài đắc Lậu Tận minh bằng cách nào? Là Ngài quán xét nhân và quả. Thì đầu hôm là quả, giữa là nhân. Ngài lấy hai cái đó Ngài cộng lại Ngài quán 12 Duyên khởi bởi vì sao? Đầu hôm Ngài thấy cái kiếp đó Ngài làm heo, kiếp kia Ngài làm vua, đó là quả. Qua tới kiếp sau Ngài mới quán tại sao mà Ngài làm heo? tại sao mà Ngài làm vua? Đầu hôm là quả, cái giữa là nhân, tới cái canh cuối Ngài mới thấy rằng tại sao mà có heo, có vua? vì có ác, có thiện, mà tại sao có ác, có thiện? do vô minh, không thấy được rằng làm heo là khổ, mà cũng không thấy được rằng làm vua cũng khổ. Nếu mà làm heo khổ, làm vua cũng khổ, như vậy ác với thiện đều là nhân sanh khổ, cả hai đều là nhân sanh khổ, mà do đâu

mà mình cảm đầu vô khổ này? Do vô minh, vì mình không hiểu được cả hai thiện ác đều là nhân sanh khổ hết. Chúng sanh trong đời có nhớ cái đó không? có hai hạng:

- Hạng một là không biết thiện ác.
- Hạng thứ hai coi thiện là lối thoát.
- Hạng thứ ba bỏ cả thiện ác.

Coi thiện là tất cả là trong đó có thiện dục giới, thiện sắc và thiện vô sắc là hạng thứ hai. Còn hạng thứ ba là bỏ cả thiện ác là tu tập Tuệ quán Tứ Niệm xứ. Chỉ có cái hạng thứ ba này nè, vì chính trong nhiều kiếp mình không có biết cái đó cho nên: một là mình lọt vô hạng một, là mình không có biết thiện ác. Hạng thứ hai là coi thiện là tất cả, là lối thoát. Hạng thứ ba là bỏ cả thiện ác bởi vì sao? Bởi vì thiện là nó đưa mình trong các cõi vui, ác đưa đi các cõi khổ. Mà cõi vui sống hết tuổi thọ thì sao? Thì trở lại, khổ vậy đó. Còn cõi ác thì khỏi nói rồi. Cõi ác càng vô sâu thì cái cơ hội mà chìm sâu nó càng lớn hơn. Thì một lần mình đã làm heo rồi thì cái duyên mà để quay trở lại cõi sa đọa nó càng lớn. Trong khi đó mình mang cái thân nhân thiên là cái cơ hội sa đọa đã lớn rồi vì sướng quá mà, huống chi là làm heo, làm con ốc, con nghêu, con sò là cái cơ hội lên rất là khó. Cho nên là khi Ngài quán, Ngài nhớ lại tại sao kiếp đó mình làm heo ta? À do nghiệp ác, sao làm vua? Do nghiệp thiện, mà làm heo, làm vua có cái nào vui tuyệt đối không? không. Heo là coi như không có, không vui rồi. Nhưng mà làm vua có vui không? không. Thì như vậy thì cả hai cái thiện ác này đều là cái nhân dẫn đến cái không vui đúng không? khi ngài thấy vậy, Ngài mới quán thêm là tại sao có nghiệp thiện ác? Do nhiều kiếp không thấy được thiện ác là gì. Do vô minh, như vậy từ đó, do vô minh nó mới dẫn đến nghiệp Thiện ác. Từ nghiệp thiện ác nó mới dẫn tới các Tâm đầu thai.

Tâm đầu thai nó dẫn đến sự có mặt của 6 Căn, từ đó nó mới dẫn đến 6 Xúc (sự gặp gỡ của 6 với 6) là 6 Căn với 6 Trần.

- 6 Thọ là cảm giác khi 6 căn gặp 6 trần.
- 6 Ái là niềm đam mê khi 6 căn gặp 6 trần.
- Từ đó nó mới dẫn đến Tứ Thủ. Tứ Thủ là giai đoạn gọi là sâu đậm của Tham ái và Tà kiến.
- Từ đó dẫn đến nghiệp Thiện ác trở lại.
- Rồi từ đó nó dẫn đến sự đầu thai.
- Từ đầu thai nó dẫn đến Sanh, Lão, Bệnh, Tử.

Để trốn khổ Sanh, Lão, Bệnh, Tử mà lại không biết bốn Đế nên tiếp tục lăn quẩn.

Hồi này chị hỏi tôi 12 Duyên khởi Ngài quán lúc nào đó? tức là, cái thứ nhất ngay cái lúc mà Ngài thành đạo là Ngài phải quán 12 Duyên khởi ngay lúc đó. Đó là một.

Thành Phật xong bốn tuần lễ sau, Ngài dành nguyên cái tuần lễ thứ tư Ngài nghĩ về Duyên khởi một lần nữa, nguyên một tuần Ngài nghĩ về giáo lý Duyên khởi. Rồi 7 năm sau Ngài lên cõi trời Ngài thuyết 12 Duyên khởi lần nữa cộng với 24 Duyên hệ.

Lần một là Ngài quán Duyên khởi khi thành Phật, lần hai là 4 tuần sau Ngài dành 7 ngày để nghĩ về 12 Duyên khởi. Lần ba là 7 năm sau Ngài lên Đạo Lợi Ngài thuyết pháp cho Phật mẫu, Ngài thuyết Duyên khởi và Duyên hệ một lần nữa. Dĩ nhiên từ đó về sau nhiều lần lắm, đại khái là những lần mà trong Kinh có ghi đó. Ngài đi lên cõi trời thuyết một lần nữa. Đó là thuyết, còn Ngài suy tư là suốt mùa thu.

Trong Kinh kể có rất là nhiều lần Ngài đi kinh hành vậy nè, Ngài nhìn lại...trong Kinh, trong chú giải ghi rất rõ, Thế Tôn đang đi như vậy Thế Tôn quán xét từ ở cõi địa ngục thấp nhất lên đến cõi Phạm Thiên cao nhất, Ngài thấy tất cả giống như là một con đường mà đang trải ra trước mặt Ngài. Chứ không phải như mình ngồi suy nghĩ cái đó 14 hay là 18, cái đó 25 hay 27. Ngài không có, khi mà Ngài suy nghĩ Ngài thấy từ cõi địa ngục lên đến cõi Phạm Thiên, Ngài thấy mọi thứ giống như con đường đang trải ra.

- Ngài thấy đây là 14, xưa sống với 13 + 14, nó mới ra 4 cõi đọa nè.
- Ngài nghĩ thêm, Ngài thấy rằng 25 + 13, nó ra các cõi vui.
- 25 với 13 + 5 dục thì nó mới ra là 11 cõi Dục vui.
- Rồi Ngài nghĩ thêm 25 + 13 + ly dục nó ra các cõi thiên nè.

Ngài mới tổng kết lại, Ngài thấy nhóm này, nhóm này...đều do vô minh mà có. Cái đám làm ác do Vô minh. Cái đám làm thiện dục cũng do vô minh. Cái đám tu thập thiện cũng do vô minh. Cái đám

này cũng vô minh, nhưng có điều đám này nó khôn hơn đám này, mà đám này nó khôn hơn đám này. Nhưng mà không đây có nghĩa là gì? Khôn đây có nghĩa là trong cái nhà đang cháy, đưa chun xuống sàn, đưa chun vô bồn nước, đưa leo lên nóc nhà. Chỉ có cái đưa tu Tứ Niệm Xứ là mở cửa dọt ra ra ngoài thôi. Chỉ có đưa tu Tứ Niệm Xứ là mở cửa dọt ra ra ngoài. Còn ba đưa kia thì đưa làm ác, đưa làm thập thiện, đưa thì tu thiện. Thì Ngài thấy ba đưa đó giống như đưa chun xuống sàn, đưa chun vô bồn tắm, đưa leo lên nóc vậy đó. Còn chuyện mấy vị muốn cho mấy cõi thiện thì chun đâu thì tùy, nhưng mà đó là ba hình ảnh, thì nhà cháy, cái chuyện thông minh nhất là mở cửa dọt ra ngoài.

- Phật trí vô biên.

- Phật tâm vô lượng

- Không thể độ người vô duyên.

Bởi vì nếu Ngài mà làm được thì bữa nay mình đã lên tòa mình ngồi hết rồi. Tại mình hiểu sai về Phật, ai Phật cũng thương, cái gì Phật cũng biết, đức lành nào Phật cũng có. Nhưng có cái thứ tư không được, không phải cái gì Phật cũng làm được. Cái thứ tư nhiều người hiểu lầm Phật làm, cái thứ tư không có, không có cái vụ mà Phật làm cái gì cũng được. Cái gì Phật cũng biết.

Thí dụ một người đầu bếp giỏi biết nấu một triệu món ăn. Nhưng trong nhà bếp không nồi, không chảo, không gia vị thì người đầu bếp đó chỉ đứng nhìn thôi...tôi nghe ông giỏi mà, ông nấu ăn cho vua mà, ông ngon ông xuống ông nấu đi. Trong khi chảo, nồi, dao, kéo không có, dao thớt không có, rồi gia vị, lúa, gạo, hành tiêu, ớt tỏi không có, ông ngon, ông giỏi ông nấu ăn cho vua mà ông nấu đi, ông nấu đi, nấu gì? Nó thiếu tùm lum sao nấu. Ông biết một triệu món ăn lận: Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc ông biết, biết nhiều lắm, ông nấu cho hoàng đế, cho vua, nấu cho những cái dịp mà giáo hoàng lên ngôi, ông là đầu bếp số một hành tinh. Nhưng bây giờ đưa ông vô một cái chỗ mà nó thiếu tùm lum mà nấu cái gì? Thiếu tùm lum nấu cái gì? Giống như một bác sĩ giỏi bằng trời, đưa một đứa ung thư kỳ cuối là ông chết rồi, là tôi có đọc một cái chuyện này nè, là một ông ty phú Mỹ mà con ông bị một cái bệnh gì mà coi như ngặt nghèo, bệnh hiếm, biết bệnh hiếm không? bệnh mà triệu người chỉ có một, ông triệu phú đầu có tiền, ông gõ cửa hết mà trong đó có một người mà tôi thấy giựt mình, là y sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma, đọc tôi mới biết, bác sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma là kinh dị lắm, ông là một bác sĩ từ một cái trường nào đó danh giá của Âu Mỹ mà cộng với lại ông cực giỏi đông y, cực giỏi, giống như ông bác sĩ Hiếu mà hôm qua tôi muốn cô đi, ông này bằng của Thụy Sĩ là một bùm vậy nè, đủ thứ bằng hết, bằng tùm lum, trong đó ông cực giỏi về châm cứu, bác sĩ tây y của Sài Gòn, ông nhỏ xíu người mà con mắt ông lạnh mình nhìn mình sợ, mà cỡ ông đã giỏi mà y sĩ riêng của Đức Đạt Lai Lạt Ma coi như là giỏi dữ lắm luôn, nhưng mà gặp riêng, ông kia cũng là chắc tôi nghĩ cũng phải quý giữ lắm mới được gặp nhưng mà thua, ông nói tôi không phải là chúa trời.

Ai đâu xa, ông bên Apple, Steves Jobs trước khi ông chết ông bỏ qua Thụy Sĩ 2 năm, ông tới trường đại học Basel. Basel cái tiếng nó là trường đại học nhưng trong đó có một bộ phận coi như là bệnh viện, vừa nghiên cứu, vừa áp dụng những phương pháp phát hiện mới về y, về dược mà đồng thời nó cũng là chỗ chữa trị. Vừa dạy, vừa nghiên cứu, vừa áp dụng để chữa trị những phát hiện mới nhất về y, về dược, nhưng chịu, ông chết để lại 5 tỷ, để lại 5 tỷ dollars, nghĩa là ông sẵn sàng ông bỏ ra bao nhiêu tiền, tôi biết một chuyện, giả định như mà bệnh đó cứu được mà tốn nhiều tiền thì 100 tỷ cũng có người bỏ tiền ra để cứu ông, hoặc là ông đi ông mượn, có người cho mượn 95 tỷ còn lại để cứu mạng, chết trẻ quá mà, mới có 50, nhưng mà không, tới đó là thua, ung thư. Có nhiều người ngộ lắm, nghèo, ung thư lại thoát, có, có trường hợp đó, nó ngộ lắm, đó là bí mật sinh học, cái cơ chế ngộ lắm, tự nó giải quyết, còn có người giàu bằng trời nhưng chỉ có quỳ lại thôi chứ còn không có cách nào. Cho nên nhớ:

- Phật trí vô biên.

- Phật Tâm vô lượng.

- Nhưng không độ được người vô duyên.

Vì sao? Vì ai Phật cũng thương, căn cơ của mỗi người Phật đều biết, Nhưng Phật không thể chỉnh sửa một cái người vô duyên. Bởi cái lòng của họ vốn dĩ không có hướng về giải thoát.

Trong Kinh ví dụ giống như là mình không thể nào nấu cát thành cơm, không thể nào biến đất sét thành vàng được. Bởi vì cái thành phần hóa chất của đất sét nó rất là xa lạ với vàng, không thể nào lấy đất sét đổi thành vàng được.

Như vậy thì là bữa nay mình học về...trước hết tôi ôn lại cái nền này trước. Mỗi người cái hành trang đi vào cuộc sanh tử gồm có 6 cơ tánh, Danh Sắc...đúng ra 6 căn chính là danh Sắc, nhưng mà bây giờ mình không tách ra nói chuyện khó quá. Tách nó ra, tại sao tách cái Danh sắc nó ra? là bởi vì tôi muốn nhấn mạnh một điều là có những cõi mà người ta sống có Danh mà không có Sắc, có những cõi mà sống có Sắc mà không có Danh, có cõi có đủ cả Danh lẫn Sắc. Chưa hết, còn có cái này nữa.

Nói cái cõi đó sống với Danh mà cái Danh cõi đó không giống cái Danh cõi khác, Danh là cái Tâm. Rồi Sắc cũng vậy. Nói cái cõi đó có Sắc mà có những cái Sắc mà cõi đó có mà cõi kia không có. Bữa nay mình học cái đó. Và chính vì trong 6 cõi luân hồi mình cứ đi vòng, vòng cho nên đó là...tôi nói nó giống như cục tuyết, hồi đầu nó bây lớn vậy, nó càng lăn, nó càng lớn dần, lớn dần và nó kéo theo bao nhiêu rác, bao nhiêu thứ tào lao. Mình cũng vậy, có kiếp mình cũng thiện dữ lắm nha, mình cũng sanh lên cõi Phi Tướng phi phi tướng, có Danh mà không có Sắc, có lúc mình sanh vô cõi vô tướng có sắc mà không Danh, rồi có lúc mình sanh vô cõi Phi tướng phi phi tướng, có lúc mình sanh xuống cõi địa ngục, cõi người, cõi trời là đủ hết, nhưng có một điều do 4 cái này: sống ở đâu? Làm gì?

Cứ mỗi kiếp sanh ra với cái nền tảng của 4 điều này, thì cái hạt giống nào ở trong cái này nó được nuôi dưỡng lần nữa, nghe kịp không? có nghĩa là trong người cô có nguyên một núi hạt giống ở trong: bầu, bí, mướp, khổ qua, đậu rồng, tùm lum hết, cứ mỗi lần cô sanh ra trong một cái cảnh giới nào đó do nghiệp nó đẩy mà, thì khi cô sanh vô cảnh giới đó thì đậu rồng đặc biệt nó phát triển. Còn bầu, bí, mướp là chịu thua. Có kiếp sanh ra thì cái gì cũng không mọc, chỉ có khổ qua nó mọc thôi. Trong người mình lúc nào cũng có một túi hạt giống. Trong người mỗi người luôn luôn có một túi hạt giống. Nhưng mà tùy hoàn cảnh, tùy thời điểm, tùy môi trường, tùy điều kiện. Hoàn cảnh, môi trường, điều kiện, thời điểm mà cái hạt giống nào trong này nó nảy mầm và phát triển. Hạt giống nó chỉ là thói quen thôi, khi chưa đủ duyên nó không lòi ra.

Tùy thuộc vào 4 điều kiện này mà các hạt giống ta mang theo, cái nào phát triển. Tùy thuộc vào 4 điều kiện ấy mà chủng tử nào trong ta được phát triển.

Cho nên Ngài Ledi có nói một cái câu trong cái quyển mà Bồ Tát Đạo, Ngài có nói, dĩ nhiên Ngài nói theo Kinh thôi. Ngài nói đừng có tưởng là hôm nay ta làm các hạnh lành là ta cầm hết đem theo cho kiếp sau. Ngài nói, chỉ mang theo cái thói quen thôi. Nhớ 3 cái đó không:

- Một là tiền nghiệp.
- Khuynh hướng tâm lý.
- Môi trường sống. Môi trường sống nó mới có 4 cái này.

Do tiền nghiệp nó mới đưa tôi vô cõi A. Rồi vô cõi A này do cái khuynh hướng tâm lý mà tôi sống như thế nào? Nhưng mà chưa có đủ, còn cái thứ ba nữa tức là cái môi trường sống nó gồm có 4. Thì chính cái này nó mới là khiến cho chủng tử nào của tôi được phát triển, vì sao? Chủng tử nằm trong khuynh hướng tâm lý. Tiền nghiệp nó không có nặng, tiền nghiệp do nó cuốn trái chuối hay củ khoai, cái đó nó yếu lắm, cái tiền nghiệp nó chỉ là cái visa để đưa tôi vào cảnh giới nào thôi. Cái nặng là khuynh hướng tâm lý. Có nhiều cái nghiệp nó không phải từ khuynh hướng tâm lý. Có nhiều cái tiền nghiệp quá khứ nó được tạo ra bởi môi trường.

Cái khuynh hướng tâm lý tôi rất là bòn xén, hiểu không? do điều kiện tôi được sống gần Phật cho nên có một ngày kia tự nhiên tôi có cúng cho Ngài một cái củ khoai. Nhờ cúng cái củ khoai đó cho nên tôi mới sanh về trời hoặc là sanh vô làm con của đại gia. Như vậy hồi này chị Hồng chỉ quan trọng cái tiền nghiệp, nhưng tôi nói không. Cái tiền nghiệp nó không quan trọng, bởi cái tiền nghiệp có thể nó là cái nghiệp nó được...tiền nghiệp chỉ đáng kể khi nào nó được tạo ra từ khuynh hướng tâm lý kia, có những tiền nghiệp...

Tiền nghiệp có 4 loại: thường nghiệp, trọng nghiệp, khinh thiểu, có loại khinh thiểu nữa, rồi cận tử. Lỡ mình dính vô cái nghiệp khinh thiểu...chủng tử phải nằm trong khuynh hướng tâm lý, còn cái tiền nghiệp không phải. Tiền nghiệp ở đây tôi có nói, tiền nghiệp có 4, nếu lỡ là khinh thiểu nghiệp thì không có đáng kể. Hồi này tôi có nói tôi là bòn xén 50 kiếp rồi. Nhưng bây giờ do tôi ở gần Đức

Phật, tự nhiên bữa đó tôi gặp Ngài đi ngang, tôi thấy Ngài đi bát từ sáng giờ...phần lớn, nhưng lỡ là cái khinh thiếu là không phải, mình nói chuyện phải cẩn thận. Cho nên cái mà chúng tử phải nằm trong đây, bên tiền nghiệp, nó có 4 loại. Nghiệp nó có 4:

- Thường nghiệp là những gì ta làm thường xuyên.
- Trọng nghiệp là nghiệp trọng đại to tát.
- Khinh thiếu nghiệp là những nghiệp rải rác, rời rạc.
- Cận tử nghiệp là nghiệp làm lúc gần chết.

Trong 5 cái nghiệp đó, chúng tử tập trung ở đâu? Thường nghiệp. Cái trọng nghiệp thấy nó ghê vậy đó nhưng mà không ghê. Cái khinh thiếu thì khỏi nói rồi. Cái cận tử thấy vậy nhưng một đời mình làm có bao nhiêu lần cận tử? trong khi thường nghiệp là 80 tuổi, tức là 80 năm. Cái đó mới ghê.

Trong khi cái cận tử nghiệp nghe ai cũng nói ghê ghê, nhưng mà nó chỉ có tíc tắc trước khi chết thôi. Rồi cái anh trọng nghiệp thấy ghê, nhưng mà trong đời được mấy lần? còn cái khinh thiếu...đã nói là khinh thiếu là rải rác.

Tiền nghiệp là cái visa không đáng kể. Thí dụ tôi sắp đi Miến Điện, tôi có visa có tháng, cái visa nó không có ghê. Cái ghê nhất là cái đời sống thường ngày của tôi, cái gì trong người tôi, cái túi tiền của tôi, cái khả năng tài chánh của tôi hoặc là cái bệnh hoạn trong người của tôi, cái đó mới quan trọng. Chứ còn cái visa có giá trị có tháng, nên cái ghê gớm là cái ảnh khuynh hướng nè. Còn đừng có coi thường cái ảnh này: môi trường. Bởi vì ảnh này là cái duyên hiện tại, cái ảnh này ảnh hỗ trợ cho cái nào? ảnh hỗ trợ cho tiền nghiệp, mà ảnh hỗ trợ cho tiền nghiệp. Bởi vì trong Kinh nói thế này khi anh sống với Tâm lành thì cái tiền nghiệp mà cơ hội ác đó nó trở ít, cái tiền nghiệp thiện nó trở nhiều, nếu anh sống bằng tâm lành.

Còn nếu mình sống bằng tâm ác, thì cái tiền nghiệp bất thiện nó sẽ dễ phát sanh hơn. Khi anh sống ác ôn thì cái cơ hội mà cho ác nghiệp đó nó trở quả lớn hơn.

Mà khi anh sống lành thì cái cơ hội mà thiện nghiệp nó trở lớn hơn, bởi vì sao? kích thích. [33:58] [18/07/2025 - 08:50 - anhlibrary]

Rồi thế nào trong đây cũng có người ngạc nhiên nói cái nghiệp đã đến lúc nó trở thì dầu mình tu cỡ nào nó cũng trở, không, nói như vậy nói nghèo lắm, mình có vô số tiền nghiệp, có cái vô số, trong đó có những cái dầu anh tu cỡ nào nó cũng không chặn được, nghe kịp không? anh tu cỡ nào nó cũng không chặn được, nhưng có những cái là nó ngay lúc đó nó trở và cái thiện của anh hiện tại nó đủ mạnh để nó kích thích cái đó, cho đừng xuất hiện hoặc là phải xuất hiện.

Cái ác cũng vậy, có vô số ác nghiệp nó đang chờ chờ nó trở cho mình mà cơ hội nào? Bữa nay nó đúng lúc nè, nhưng mà bữa nay mình gặp nhằm lúc mình đang ác nữa thì là nó ra đã luôn.

Còn cái nghiệp thiện có những cái quả thiện bữa nay nó trở mà gặp lúc mình đang tu lành nữa thì nó lại ra, trở quả.

Cho nên nói gì nói, ba cái phong thủy, bói toán, tử vi, tử bình nó gom lại cũng không bằng Đức Phật. Đức Phật Ngài nói sống thiện đi con, hết. Ngài không có nói nhiều, Ngài nói riết, Ngài thấy nát hết, cuối cùng chỉ có cái tên nào sống thiện thôi.

1/ Một là gieo nhân mới.

2/ Hai là mở cửa cho quả lành cũ.

Nếu giáo lý mình dốt thì mình cứ nhớ vậy. Sống thiện là nó có hai cái lợi: một là mình gieo cái nhân lành mới, hai nữa là mình tạo điều kiện cho quả thiện cũ. Đây là lý do vì đâu mà anh phải sống Chánh niệm. Bởi vì chỉ có Chánh niệm anh mới sống thiện được, bây giờ anh nói anh tu Tâm Từ, anh nói với tôi là anh không có tu Tứ Niệm Xứ, anh chỉ tu Tâm Từ, tôi vẫn nói cho anh biết nếu anh không có sống Chánh niệm thì Tâm Từ anh có vấn đề. Thiếu Chánh niệm thì làm sao tu Tâm từ? nó kẹt vậy đó, dĩ nhiên Chánh niệm của người tu Tâm từ thì nó không có mạnh bằng người tu Tứ Niệm Xứ, đúng. Nhưng nếu nói phủ nhận cái vai trò của Tâm từ của Chánh niệm là không được, tại vì bị quên. Nó bị quên, cho nên Chánh niệm nó quan trọng lắm, Chánh niệm là gốc của các hạnh lành. Chánh niệm là gốc mà trí tuệ là nóc.

Ngài dạy trong Tăng Chi: này các Tỷ kheo, như trong một cái nhà thì cái nóc là cao nhất. Trong các thiện pháp trí tuệ là cao nhất. Từ cái nóc mình có quan sát mọi thứ, bao trùm mọi thứ, nhưng cái nền vẫn là Chánh niệm.

Hôm nay 12 Duyên Khởi cô Phượng phải ghi cái này, đầu mấy ngày nay cô không học gì hết, cô ghi rồi chiều nay cô đổi vé máy bay cô bay cũng được. Nó quan trọng đến mức như vậy, cô thấy tôi nói rất là nhanh nhưng mà đủ để cô lấy vé máy bay rồi.

Do không biết Bốn Đê, tức là Vô minh đó. Do Vô minh trong Bốn Đê nên nó dẫn đến nghiệp thiện ác. Có nghĩa là do không biết cái gì cũng là khổ cho nên cô mới...do không biết hai cái này, một cái là không biết hai cái này là thuốc độc cho nên cô thấy cái nào đắng cô bỏ, mà cái nào ngọt thì cô theo. Nhưng cô không hề biết rằng cả cái đắng, cái ngọt này đều là thuốc độc hết, nghe kịp chưa? Hiểu? Có nghĩa là khi cô không biết đạo thì cô thấy là mang thân nhân thiên là hạnh phúc, mang thân xa đạo là đau khổ. Chính vì cô nghĩ vậy cho nên cô ráng làm phước để sanh về các cõi nhân thiên. Nhưng mà cô không biết một chuyện nữa, mang thân nhân thiên cũng là một cái khổ, còn cái người mà dưới cô bậc nữa là gì? Không hề biết tới thiện ác luôn, thì người đó quá tệ rồi, còn cô khá hơn, cô biết thiện ác, biết siêu đạo nhưng mà cô lại kẹt, vướng kẹt trong cái siêu đạo, không được, tu là chỉ cầu giải thoát sanh tử thôi.

Hôm qua, trong bài giảng hôm qua tôi có nói, khi mà anh không thấy được cái sự có mặt của anh là khổ, anh đừng nói tôi là anh tu, anh không hề thấy cái này là gánh nặng. Chưa hết, anh không hề thấy là sự có mặt trong bất cứ cõi nào cũng đều là gánh nặng hết, vì sao vậy? vì hai lý do:

1/ Sống hết tuổi thọ, sẽ trở lại chỗ cũ giống như bây giờ mà tôi đem cô vô trong một cái chỗ mà tiện nghi sang trọng 5 sao, tôi cho cô ở đó một tháng. Sau một tháng tôi giam cô vô trong nhà tù hoặc tôi đem cô tới giết, thì cô thấy một tháng ở trong cái 5 sao đó nó không có vui, cô hiểu không? thì cái chuyện mà một cái người mà hiểu được đạo, họ thấy thời gian họ sanh trên cõi trời đó bao nhiêu triệu năm, bao nhiêu tỷ năm đối với họ nó giống như là cái phòng 5 sao trước khi vô tù, thiệt sự như vậy. Họ ngán vậy, tại vì không có cần địa ngục, tôi dòm cái con bà chằn là tôi đã lạnh xương sống rồi, hoặc đi biển mà tôi gặp mấy con hào mà nó bám trong đá là tôi đã sợ rồi. Tôi tưởng tượng là bây giờ tôi chun vô trong đó là tôi không biết kiếp nào tôi ra, chứ đừng cô đang ở địa ngục rồi bầm dằm, mổ bụng, móc mắt, chà giầy nhám thì cái đó nó quá rồi. Bây giờ tôi hỏi cô con sò nè, con hào nè nó nằm trong biển, chun vô đó một cái là kê như ngàn năm...luôn, mà hồi sống thích tùm lum hết. Mình thích cái này, mình thích cái kia, mình toan tính tùm lum hết, tắt thở một phát rồi mình chun xuống đó rồi ngàn năm...tôi không biết... trong Kinh Kalama đó. Trong quyển Kinh Kalama tôi có trích một bài Kinh Hiền ngu, trong đó Đức Phật Ngài có dạy này các Tỷ kheo một khi đã xuống rồi thì cơ hội lên rất là khó, vì sao vậy? vì ở đó họ luôn luôn sống bằng cái worst instinct, tức là bản năng tệ nhất. Có nghĩa là lớn hiếp nhỏ, mạnh hiếp yếu, yếu luôn luôn sống trong sợ hãi và trốn chạy quanh co, khuất lấp, mà cứ con thú nhỏ nó chỉ biết là chờ mấy con kia tới làm thịt nó thôi, còn con thú lớn là ăn rồi là lớn hiếp nhỏ, mạnh hiếp yếu, nó chỉ biết vậy, không biết gì nữa hết, không biết cái gì ngoài ra cái chuyện đó, cái tới giờ đòi nó đi kiếm được cái nào nuốt được nó nuốt. Con cóc nó nuốt con trùng, nó nuốt mà con trùng nó le ngoe, mà con cóc nhìn nó đã thấy ghê rồi, mà tại sao ngộ, thường mấy con cóc mình không có sợ, mà con trùng không có sợ mà hai cái đó kết hợp thấy nó kỳ quá đi, hiểu không? dĩ nhiên thấy ghê, tôi quay lại thấy con cóc nó đang nuốt con trùng, mà nó nuốt được phần rồi, con trùng nó le ngoe, lúc đó mình thấy con cóc nó dơ bởi vì nó dám ăn con trùng, nghĩa là nó đã dơ rồi mà con trùng nó le ngoe như cọng bún cũng ngán, mà cái chuyện đó nhỏ xíu mà nó theo tôi đến năm nay cũng 30 năm rồi đó không bao giờ tôi quên cái hình ảnh đó, nó ghê quá đi, nó không biết sạch dơ gì hết, nó cứ nuốt thôi, trong khi nhiều người lật rau mà thấy con sâu là: Sư lấy ra Sư, có, họ nhờ tôi đang ngồi, có lúc tôi cũng lấy, có lúc tôi nói trong tình huống này lấy cái kéo cắt cái lá đó bỏ luôn, khỏi có lấy, nó quá thông minh mà không, nó ngộ lắm, nó nghĩ không có ra, tôi nói tôi đâu có rảnh tôi lấy hoài, không, tại vì họ làm bếp họ gặp cái đó hoài thì tôi nói bây giờ là cứ lấy cái kéo cắt cái lá đó bỏ đi thôi, xong, rồi họ còn hỏi cắt bỏ đi đâu nữa? cái thứ mà nó sợ, nó bẻ tắc nhiều cái lắm, nó hỏi tôi cắt rồi bỏ đi đâu? Khủng khiếp vậy đó, bắt tôi hướng dẫn từng bước, từng bước, khủng khiếp. Nhưng hai cô nghe cái này mới run nè. Chúng ta hôm nay đầu trí thức, sang trọng, giàu đẹp cỡ nào. Bốn cái: trí thức, sang trọng, giàu, đẹp cỡ nào cái khả năng ăn phân người và thịt sống của ta luôn luôn có trong đây, không hiểu hả? cái chùng tử mà ăn thịt sống và phân người luôn luôn nằm trong....nghĩa là đầu thai, chuyển kiếp một cái là...cái đó dễ sợ lắm. Cho nên, tôi nhắc lại sang, hèn, trí thức cách mấy, giàu, đẹp cách mấy, đại

gia nha, nhưng mà cái khả năng ăn phân người và thịt sống, liếm máu tươi là lúc nào cũng có sẵn trong người miễn là mình còn phàm.

Trong Kinh nói chỉ có Tu Đà Hườn mới mất khả năng đó, mất chủng tử đó, còn dưới Tu Đà Hườn thì cái chủng tử mà ăn phân người, và ăn thịt sống máu tươi đều có đủ hết, cái đó mình phải tin thôi, chuyển kiếp một cái là khả năng đó cực lớn, chỉ Tu Đà Hườn mới hết khả năng đó, một vị pháp sư Tam tạng khả năng đó vẫn còn nguyên không có mẻ một gram nữa, mẻ cũng không có mẻ, còn nguyên vậy đó. Tại sao tôi dám nói cái đó? Pháp sư Tam tạng có bằng Ngài không? mà Ngài làm đủ thứ con hết, làm đủ thứ con, pháp sư Tam tạng... dĩ nhiên trong đó có những vị Phật tương lai đó, nhưng mà tôi hỏi Phật mình đã có, mấy vị đó nếu là Bồ Tát cũng vậy thôi. Nhưng có điều vậy, nói đi cũng phải nói lại là mình đứng từ cái góc độ văn hóa của con người mình thấy nó thấy ghê, nhưng khi mình sanh xuống đó thì nó cũng bình thường. Nếu như Phạm Thiên họ nhìn mình mà tự nhiên lấy nguyên cái thức ăn cái nhét vô mồm với tất cả niềm đam mê, Phạm Thiên nói cái tội này sao nó mọi rợ vậy ta?

Thôi bây giờ, đừng có nói chiều nay, ngay bây giờ nè, ngay bây giờ thay vì cái món đó bỏ vô miệng, tôi kêu quý vị bỏ vô bao, bỏ vô hết, canh chua, cá kho, đồ xào, rau luộc, miếng nước mắm, miếng nước tương, rồi bánh bông lan, rồi táo, rồi chuối, rồi khi mà tôi nhét vô xong rồi, tôi hỏi cô có gớm hay không? mà đồ mới đó nha, tôi đang nói đồ mới, tôi kêu bỏ tiếp, sà lách bỏ vô rồi cam, chanh, cá kho, thịt, bánh, gỏi, sà lách, pizza bỏ vô, táo, lê, nho bỏ vô, bỏ vô xong rồi tôi kêu mở ra coi cái gì ở trong, cái cá kho mà trộn vô chè chị nghĩ coi nó ra cái gì? Hiếu không? nó khiếp lắm, nói tận cùng, chứ nói để chiều nay thì nó quá xa, ngay bây giờ. Chỉ cần cái cá kho mà pha với chè ba màu, rồi pha với nước coca cola rồi thêm mấy miếng táo bỏ vô, với mớ xà lách trộn, ngay bây giờ mình mở cái bịch nylon, mình nhìn mình đã lạnh rồi, vậy mà mình đành lòng mình dọn nó vô trong đây với toàn bộ niềm đam mê, mình phải trả mấy chục dollar cho cái bịch đó, mấy chục dollar để cho nguyên cái bịch đó mà vì mình tổng nó vô đây rồi mình xúc miệng, mình đánh răng, mình nhai kẹo gum hết. Có hiểu cái đó mới thấy, càng lớn tuổi mình ngồi mình nghiệm tại sao Đức Phật Ngài dạy khi thấy như vậy đó thì cái khả năng tham đắm của mình nó giảm đi nhiều lắm, mà khi mà mình biết gớm cái này, cái khả năng mà chấp nhận thì phi giỏi hơn người bình thường, bởi vì mình đã coi nó không là gì hết. Khi mình coi nặng cái này nè thì bắt đầu mình mới đáp ứng nhu cầu cho nó, nó đòi là phải mặc cái đó, trên tóc là phải gắn cái đó, lỗ tai phải đeo cái đó, đồng hồ phải vậy nghe, khăn quàng phải màu đó, do cái thằng này nó xúi, rồi khi mình đã ớn nó quá rồi thì cái chuyện bận tâm lo cho nó giảm đi nhiều lắm. Chưa kể chuyện mà càng nói càng nhục, mình trang điểm, mình muốn người ta nhìn đúng không? đừng có nói là không muốn, đầu mình đã có chổng rồi. Nhưng mình quên một chuyện, mình ra đường mình có nhìn ai không? hiếu lắm, chỉ có người thiệt đẹp, thiệt xấu, hoặc là thiệt nổi tiếng, chỉ có 3 người này mình mới nhìn vậy thôi. Chứ còn ra đường ai muốn mặc gì thì kệ cha nó, nhưng từng người trên đường nhất là phụ nữ cứ ra đường họ phải mất biết bao nhiêu thời gian, mà ra đường không có ai nhìn hết, nói hiếu không? 100 người nữ mà trước khi ra đường là hết 95 là người mất thời gian. Nhưng mà số người nữ mà gọi là được đền đáp xứng đáng, nghĩa là mình mệt được người ta chiêm ngưỡng, cái sự ngưỡng mộ và ghen tỵ đó, thì trong 100 được chừng 1, 2 hà. Còn đa phần người ta không có nhìn, người ta chỉ lướt ngang cái, lướt ngang, lâu lâu dòm..cái con nhỏ này phối đồ hay há, rồi xong. Chứ người ta không có nhìn theo ngưỡng mộ rồi chạy theo hỏi thăm rồi học hỏi rồi ghi chép, không có, cái áo nhỏ này hay, cái áo đó nó quần hay, nhỏ này hay nè, tự nhiên cái áo nó chơi cột dưới bụng hay, rồi thôi, mình nghĩ xệt cái xong, vậy mà mình chơi cho nửa tiếng đồng hồ mình trang điểm cái đó.

Cho nên là mình đang học về hành trang của mỗi người mang theo trên con đường sanh tử là cái này, với hành trang ấy ta đã lăn lóc trong cõi sinh tử bằng cái hình chữ nhật này. Chủng tử nằm trong thói quen thiện ác, bên duy thức là nằm ở Bhavanga. Bởi vậy mới kêu là A lại da thức, A lại da tức là Bhavanga. Nhưng bên Nam Tông nói không, bên Nam Tông nó nằm trong thiện ác, nằm trong cái nhân thôi. Tức là mỗi một cái lộ tâm trong đó nó gồm có một mớ là quả, rồi 7 cái này là nhân, xong tới một lộ là quả, thì chỉ có cái đoạn 7 này thôi là nhân, chứ còn cái bhavanga này không có, nhưng bên A lại da bên Duy thức thì họ nói nó nằm trốn trong đây, bởi vì sao? Họ nói cũng có lý, tại vì nó di sản của kiếp trước để lại cho kiếp này, chứ còn mấy cái thiện ác này là mới xuất hiện trong kiếp này mà. Nhưng mà họ quên một chuyện là cái này mới là nhân nè, còn cái mấy cái này là

cái quả, là hột thóc bị luộc rồi, nó giống như đu đủ đục, cây đu đủ đục, trồng nó lên bình thường nhưng nó không có trái. Do cách nghĩ phạm phu mình, mình nghe cái gì có, nó phải có chỗ chứa, nhưng mình quên một chuyện là, người có học chút xíu về khoa học họ cũng sẽ thấy rằng không phải cái gì nó cũng có một chỗ chứa cụ thể.

Thí dụ như đó là cây xoài, hỏi mùa nào nó có trái? Nói Tháng 6, vậy bây giờ tháng 5 nó nằm ở đâu? Trước khi nó ra bông, hỏi trái nằm đâu? Là thua, mình đâu có chỉ được. Cái thời gian sau nó ra bông, hỏi trái nằm đâu? Cũng chỉ không được, hiểu không? rồi thời gian sau cái bông nó kết lại thành trái nhỏ xíu, vậy hỏi trái bự nó nằm ở đâu? Trái mình ăn nó nằm ở đâu? Bây giờ có chút xíu vậy, mình cũng nói không được. Khi đủ duyên thì sẽ thấy. Hoặc là ví dụ mà tôi thích nhất đó là cái hộp quẹt, khi mà chưa đủ duyên thì cái hộp quẹt nó nằm...cái bánh xe nằm đó, cục đá nằm đó, gas nằm đó, miếng xăng nằm đó, không có lửa, hoặc là tôi nói hoài mà phật tử cái mặt họ đơ ra, tôi kêu họ chết hoài mà chưa ai chết, tôi tiếc, tôi thấy họ chết tôi mới chịu. Cái bài thơ của Tô Đông Pha: tiếng đàn không nằm trên dây, tiếng đàn không nằm trên ngón tay, nhưng khi ngón tay và dây đàn cộng lại ta nghe được tiếng đàn, hiểu không? Ông là Phật tử, cái ví dụ đó rất là hay. Còn Đức Phật Ngài ví dụ khác, là bụi nhụi là một bên, đá lửa là một bên, khi bụi nhụi...khi đá lửa không được tác động bởi cây quẹt thì bụi nhụi vẫn là bụi nhụi, nhưng khi mà viên đá lửa được tác động thì bụi nhụi lúc bấy giờ nó trở thành ra là nhiên liệu, và lúc đó từ cái nhiên liệu, lửa nó mới có mặt. Còn khi mà cục đá lửa chưa được tác động thì bụi nhụi nó chỉ là bụi nhụi thôi. Nhưng mà khi lát nữa lửa đã được nhen ra rồi, nó xẹt ra rồi thì lúc đó bụi nhụi nó trở thành nhiên liệu, và tôi cũng thích cái bài của Tô Đông Pha, tiếng đàn không nằm trên ngón tay, tiếng đàn không nằm trên sợi dây đàn, nhưng khi ngón tay kết hợp với sợi dây đàn ta bèn nghe tiếng đàn. Tất cả các pháp đều do Duyên hết, như cô biết hôm nay có một người mà cô gọi là chủ tịch nước, là tổng bí thư, cái người đó bắt đầu từ một con nòng nọc cô biết không? rồi cái con nòng nọc đó đâu phải tự nhiên nó thành chủ tịch nước, nó phải theo năm tháng thành cái phôi, cái foetus, cái embryo nó lớn từ từ, rồi nó được bà mẹ chăm sóc sao mình không biết, ăn uống rồi nuôi lớn bào thai, từ một cái con nòng nọc nó từ từ nó lên thành ra là một cục thịt, rồi cục thịt đó, nó ra 5 nhánh, 2 tay, 2 chân, lúc đầu nó mới là nhánh thôi nha, hỏi đầu nó ngộ lắm, hỏi đầu nó là cái nhánh thôi, rồi từ từ có cái nhánh là cái đầu, nó phát triển tới đó nó ngưng, còn cái tay, chân nó phát triển dài ra, phát triển từ từ, được bà mẹ, ăn uống, thuốc men, thực phẩm, nuôi dưỡng từ từ nó ra đời nhưng đâu có đủ, nó phải nhờ bao nhiêu là duyên khác, bởi vì nó ra khỏi bụng mẹ, chuyện đầu tiên là nó bị cắt cái rún, có nghĩa là từ đây về sau nó phải tự sống, lúc đầu nó bú mẹ, rồi sau đó nó ăn baby food, rồi từ từ nó ăn mấy cái đồ mềm, rồi từ từ nó ăn giống người bình thường, rồi nó được thầy cô dạy dỗ, xã hội dạy dỗ. Trường lớp, thầy cô, xã hội, gia đình với bao nhiêu nguồn năng lượng ung đúc nó từ từ nó lên thành đoàn viên, lên tới đảng viên, rồi nó mới làm cán bộ sở, cán bộ ngành rồi nó lên từ từ rồi cuối cùng nó lên ủy viên trung ương, rồi nó làm tổng bí thư, nó trải qua một loạt, một quãng đường rất là dài gồm các nhân duyên, chứ không phải dễ, mà chưa kể là trong cái quá trình mấy chục năm đó, mấy chục năm phấn đấu đó chỉ cần một cơn bạo bệnh là xong, một tai nạn giao thông, xong, một sự hiểu lầm về tình cảm, bị người ta đâm, xong. Chỉ cần một cái lưỡi dao ngắn đủ kết thúc một sự nghiệp. Mình cứ tưởng mình ghê gớm lắm, chứ dễ ợt hà, dễ ợt. Nó lái xe mà nó lạc tay lái là mình xong.

Trong Kinh nói khi mình không còn đủ tuổi thọ để sống để làm sự nghiệp nữa thì nó có nhiều cách để nó kết thúc. Cái quả nó giống như trái xoài, khi chưa có thì không có nói được. Tức là khi mình có một cái thiện niệm hay một cái ác niệm nó xuất hiện trong đầu mình, một tâm thiện, tâm ác xuất hiện, thì nó sẽ kín đáo tạo ra hai thứ nghiệp đó là nghiệp bình sinh và nghiệp tái sinh, nghiệp tái sinh là cái tâm đầu thai đó, một lúc nào đó nó sẽ xuất hiện để mình đi. Còn cái quả bình sinh có nghĩa là sau khi mình đầu thai rồi mình sẽ sống như thế nào? Đó là quả bình sinh, hiểu không? Bây giờ do tôi sát sanh nè, cho nên nó tạo ra hai thứ quả, thứ nhất là quả tái sanh, kiếp sau sanh ra tôi làm cái con gì đó, còn quả bình sinh là sau khi làm cái con đó rồi tôi bị con khác giết. Tức là mỗi một cái quả thiện hay ác, một cái nghiệp thiện hay ác nó cho ra hai quả: quả tái sanh và quả bình sanh.

- Quả tái sanh là cái tâm đầu thai.

- Quả bình sanh là...mình không biết kiếp nào trở, kể cả quả tái sanh chỉ có Đức Phật biết.

Tất cả những cái nghiệp thiện, nghiệp ác nó đều...ở cõi Dục, tôi đang nói ở cõi người, tất cả nghiệp thiện ác đều trở qua con số 5 này hết. Thí dụ như bây giờ tôi chém chị, vậy nó nằm ở thức nào trong 5 thức? bây giờ tôi chửi chị? Đây là tâm quả, nhưng khi nó chưa có trở thì không biết nó nằm ở đâu? tâm quả không có chỗ chứa nha, nhưng khi nó trở thì nó trở qua số 5 này, trở qua 5 căn này, 5 căn chính là quả. Cảnh ngũ phần là cảnh gì? Tâm nào cũng có cảnh, tâm ngũ phần là cảnh cận tử kiếp trước. Có nghĩa là hồi kiếp trước, nhớ không? có nghĩa là kiếp trước, đời sống của mình là vô số sát na tâm đúng không? khi chị sống đến đây là 90 tuổi, tâm này là tâm tử, hay kêu tâm mạng chung, sau mệnh chung đến tâm tái sinh, sau tái sinh tới hữu phần, thì cái Tâm hữu phần của kiếp này, nó biết lại cái cảnh của kiếp trước, tại vì Tâm này là Tâm mạng chung. Tâm hữu phần của kiếp này cái cảnh của nó là cảnh cận tử kiếp trước. Cho nên cái người mà cùng hung cực ác, lưu manh, khốn nạn cỡ nào thì khi nó ngũ mật rất là hiền vì nó đang sống bằng bhavanga, mà cảnh cận tử lúc trước phải là cảnh tốt nó mới được là người chứ, cho nên lúc ngũ mật nó hiền, sắc tâm nó tốt chỉ đơn giản vậy thôi. Đó cái quả của hữu phần là cảnh cận tử kiếp trước. Còn cái chuyện cô nói quả của 3 cái nghiệp ác nó nằm hết ở chỗ số 5 này nè, nó nằm qua 5 căn, bởi vì mình không học giáo lý, mình tưởng quả là cái gì ghê gớm lắm, không có, tất cả hạnh phúc và đau khổ chỉ thể hiện qua 5 căn thôi. Chúng tử nằm bên nhân, chúng tử là gì? chúng tử là cái thói quen, thói quen thiện ác gọi là chúng tử, cái hạt giống nó phải nằm bên nhân. Còn cái quả nó phải nằm ở 5 căn, nó thể hiện qua 5 căn. Cái hồi này chị hỏi cái chúng tử nó không có nằm ở đây được, chúng tử là cái thói quen thiện ác nó phải nằm bên tâm nhân, chỗ 7 đồng lực.

Vậy nói cho cô Phụng nghe, cái này hai chị kia biết rồi, vì trong đời sống mình nó có vô số cái sát na thế này. Trong đó phần lớn toàn là tâm quả không, phần lớn, lâu lâu 1 phút, 2 phút tùy người cái đó bất định, mỗi khi mà mình thấy cái gì đó, thì đằng sau cái thấy đó là thiện hay ác trong 7 sát na liên tục, nghe kịp không? rồi sau 7 sát na đó tiếp tục từ thấy chuyển qua nghe hay chuyển qua ngửi, chuyển qua suy nghĩ gì đó tôi không cần biết. Mà tôi chỉ biết là mỗi một đoạn 17 cái thì trong đó có 7 cái ác hoặc thiện, hiểu không?

Đời ta có vô số lần xuất hiện của chuỗi 17 sát na Tâm, dạy cho con nít còn bú, chỉ có 7 trong số 17 đó là thiện hay ác tức nhân. Ngoài ra đều là tâm quả quá khứ. Đời sống của mình toàn là nhân với quả không, thì cái gọi là cô đang gieo trồng thiện hay ác là cô gieo trong chỗ chặng 17 này nè, 7 sát na liên tục, tại tôi ghi tất. Cái nhân mình làm trong hiện tại có thể làm thay đổi cái quả trong quá khứ nhưng với điều kiện cái nhân đó mình gieo cỡ nào, phải cỡ nào chứ đừng có nghe vậy ham, bây giờ tôi ráng làm phước tôi chuyển nghiệp cái đó là không có, đó là một phần rất nhỏ, lý do tại sao nhỏ? là bởi vì cái thói quen ác của mình nó mạnh dữ lắm, còn cái việc thiện, làm thiện mà để mà chuộc tội đó cái tâm đó yếu lắm. Làm thiện để chuộc tội cái tâm đó yếu so với cái ác quá khứ, nhớ cái đó.

Vậy là sáng nay tôi giảng về 12 Duyên khởi mà bây giờ hiểu không, tôi nghi không có hiểu, chứ cái này nó đơn giản dữ lắm. Nói theo trong Kinh cái Ba la mật nó thiếu, cái đơn giản nói hoài họ không hiểu. Tôi hỏi cô từng câu, coi cô hiểu không?

Khi tôi nói mọi thứ trên đời đều là khổ cô hiểu không? kể cả cái sự yêu đời cũng là khổ. Đức Phật, đầu tiên Ngài nói nguyên cái vòng oval này điều là khổ rồi sau đó Ngài nói thêm kể cả sự yêu đời. Song rồi Ngài mới khoanh tròn các điều này Ngài nói tuy nhiên ở trong cái khổ đó, nó có một cái oval nhỏ, bản thân cái oval đó lại là nguyên nhân tạo ra cái oval khác.

Tất cả mọi thứ ở đời là khổ, kể cả cái sự yêu đời. Mà bản thân cái sự yêu đời nó vừa là khổ vì nó nằm trong đây mà, nó vừa là là khổ mà nó lại vừa là điều kiện để tạo ra một cái oval khác cũng là khổ, mà trong cái oval đó nó có sự yêu đời không? có chứ, có ai sanh ra mà không có sự yêu đời, rồi cái sự yêu đời đó nó tiếp tục nó tạo ra cái oval khác, trong đó lại có cái sự yêu đời nữa, khi nào nó hết thì nó mới hết, hiểu không? tôi cho cô biết cái này còn rùn rợn nữa, sự yêu đời ở đây nó không chỉ có ở mấy cái người đang hạnh phúc, hiểu không? đẹp, giàu, giỏi mà nó nằm luôn trong có chó, con heo nữa hiểu không? nó enjoy, nó thích ăn, rồi nó thích vuốt ve, nó thích nằm chỗ ấm thì cái đó cũng là yêu đời. Còn mình hiểu chữ yêu đời đây có nghĩa là ...ca hát...không phải. Yêu đời đây là mình thích cái gì đó trong cuộc sống.

Thì bây giờ là tất cả đều là khổ kể cả cái sự yêu đời. Cái sự yêu đời, bản thân của nó vừa là khổ nó lại là điều kiện để tạo ra một cái khổ khác, một sự tái sanh khác, mà trong sự tái sanh đó lại cũng có

sự yêu đời nữa, cái sự yêu đời nó tiếp tục tạo ra cái khác nữa. Rồi chưa hết, Bát Chánh Đạo cũng nằm trong đây luôn. Nhưng có điều là do mấy cái điều kiện hồi nãy mình nói đó: tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống, do cái đó mà nó không có ủng hộ cái này, có hiểu chữ ủng hộ không? tại do mấy cái môi trường đó nó chọi với cái này. Khi nào mà tôi sanh ra tôi gặp thầy bạn ngon lành, gặp Phật này nọ thì cái số 8 này nó phát triển, còn tôi sanh ra tôi gặp người xấu, mấy con số 8 này nó lụi luôn, hiểu không? kiếp nào mình sanh ra mình cũng có số 8 này hết, Bát Chánh Đạo kiếp nào trong lòng cũng có, nhưng mà mấy cái điều kiện mình có nó không có nuôi cái này, mà nó nuôi toàn 14 không, hiểu không? tôi thấy con mắt cô yêu đời, cô tưởng sanh ra thế nào cũng giàu, còn khuya.. kiếp nào sinh ra cái số 8 này nó cũng nằm trong cái khổ luôn. Nhưng nó xui một chỗ là 14 cũng là khổ, 25 cũng là khổ, số 8 này cũng là khổ. Bởi vì số 8 này thật ra là từ số 25, hiểu không? tại sao tôi lấy số 8 vì là Đạo Đế. Lúc nào con số 8 cũng có bên cạnh mình nhưng nó xui một chỗ là ba cái gì đó...ba cái khuynh hướng nó tệ quá đi, nó không có nuôi được số 8 này, thế là nó nuôi toàn cái thằng 14 này không, hiểu không?

Bây giờ cô về cô nghe lại mấy cái hình tròn này nè. Cô cứ nhớ vậy nè, mỗi kiếp sống là một hình tròn, trong mỗi hình tròn ấy nó có đủ nguyên nhân khổ và con đường thoát khổ trong mỗi kiếp sống. Có một điều là ta có bao giờ quan tâm đến con đường thoát khổ ở đâu cho nên ta bèn để cho nó héo úa tàn phai. Ta chỉ đặc biệt phát triển con số 14 rất mực dẫu yêu luôn của mình thôi. Lâu lâu cái mình trong 25 này nè cái mình xẹt xẹt chút đỉnh. Có gặp Phật, gặp Bồ Tát, gặp Thánh Hiền, bạn hiền mình xẹt xẹt cho nên mình mang thân người này chơi, nhưng mà hết thân người này rồi đi đâu thì bà cố tôi biết thôi. Rồi bắt đầu đi qua kiếp khác nó cũng vậy, nó cũng tiếp tục cũng 14, 25, có số 8 trong đó, có nhưng mà đẹp luôn, 14 nữa, mà tất cả đều là khổ, mà trong đó là có con đường thoát khổ rồi có nguyên nhân sanh khổ, tùm lum hết nhưng mà mình cứ đặc biệt phát triển cái này nè. Rồi sẽ có một ngày nó chán, còn hỏi chừng nào chán thì mình...Phật ra đời biết bao nhiêu rồi mà mình còn ngồi đây, có nghĩa là mình không thèm chán, mình là những chiến sĩ bất khuất của dòng sanh tử, đam mê sanh tử.

Cái hồi sáng tôi nói nó rất là quan trọng cô phải nhớ cái chuyện cô thích hôm nay nó rất là funny, mà nó rất là hư ảo là tại vì mình mang thân người Việt Nam thì mình thích ăn nước nắm, mình mang thân Ý thì mình thích spaghetti, rồi hồi mình làm cái con gì đó mình sống chui rúc trong đồng phân, mà bây giờ thì do cái duyên Ba La Mật nó kém cho nên mình...thứ nhất mình không có tin, nghe nói vậy mình không có tin, còn tôi chưa kể cô nghe cái này nữa, nay mai cô về nước, cô sẽ tiếp xúc với nhiều thầy bà, những vị đó an ủi cô thì cô còn chết nữa: nói vậy thôi con ơi, không có đâu, con cứ niệm Phật cho thầy là bảo đảm là Phật phóng hào quang xuống rước con đi cái rẹt, thí dụ vậy. Nhiều bà bị chết vụ đó, nhiều bà, ở đây tôi có biết một bà bên Thụy Sĩ, bà đến học giáo lý mấy lần, bà học với tôi, học với một vị bên Mỹ qua nữa, tưởng sao, nằng học xong nằng về mở cái đạo tràng niệm A Di Đà, mà học với Sư Liễu Tông nha, có, học với tôi, không biết có học với ai nữa không? đại khái là thầy nào tới nằng cũng tới, nằng nói tiếng Anh giỏi lắm, nằng nói tiếng Anh, tiếng Đức, nhà cửa ngon lành, sức khỏe, trẻ trung, dùng một phát nằng quay trở lại đường cũ, tôi không có bác Bắc Tông, nhưng tôi chỉ nhắc một chuyện, hãy học giáo lý như thế nào để ta là một con người biết đặt dấu hỏi, hiểu không? chứ đừng học giáo lý theo cái kiểu mà đồng khùng, học xong rồi chết dí trong cái ta học là sai. Ngay cả...tôi nói thẳng luôn đó là ba chữ A Tì Đàm, anh học như thế nào mà để rồi anh thấy chỉ biết trong đây thôi, đây là chân lý vũ trụ duy nhất, còn ngoài ra đều trật lất hết là không được.

Bởi vì trong Kinh ghi rất rõ, Phật để lại ba Tạng, thì A Tỳ Đàm chỉ là một trong ba, nếu nói A Tỳ Đàm là tất cả thì Tạng Luật tính sao trời, rồi Tạng Kinh tính sao? Mà may là A Tì Đàm là cái mà tôi theo đuổi một đời, mà tôi vẫn phải nói rằng không thể coi A Tì Đàm là duy nhất được, phải có Tạng Kinh chứ, phải có Tạng Luật chứ. Đó là cái mà tôi mê mà tôi còn phải cân, không. Con người cũng vậy, mình nên chơi với người nào mà cái tim mình nó mở ra thì chơi. Còn chơi với mấy người mà nó đóng khung, từ ngày cô Phụng đến với tôi, tôi không muốn cô đến với ai thí dụ vậy là không được. Chuyện trai gái cũng vậy, mình yêu nó xong mình lấy nó xong nó không cho mình chơi với bạn cũ nữa, trường hợp đó tôi biết có, trường hợp đó tôi biết có, lấy chồng xong, ông chồng cầm hết là di tư, cô út gì, em hạn chế, đẹp, đẹp, rồi bạn bè em thời đại học chắc bớt, mấy con nhỏ đó toàn bà tám không, mình nghe nó nói cũng có lý, mẹ cha nó, mình theo nó một thời gian, mình còn có mình

mình với nó, cái đó có nha, theo nó thời gian là nó cảm hết. Cuối cùng là mình tá hỏa luôn. Trong khi hồi xưa mình là tiểu thư, có tiền, có học thức, có cha mẹ, có bạn bè, giờ lấy nó về coi thì như là mình thành tù, mà do cái văn hóa xã hội nó dạy mình là bây giờ là mình là có chồng, tôi lạy. Bây giờ cô muốn biết cái đó nó bậy cỡ nào, cô hãy tưởng tượng con gái của cô, cô mới thấy bậy. Con gái cô hiện bây giờ đang bị nhốt trong cái đó cô mới thấy hãi hùng. Con người mình nó đã man lăm, có nhiều cái sự thật mình phải thấy qua bản thân và qua người thân của mình thì mình mới ngộ ra được, còn mình thấy ở người khác là chuyện bình thường. Thí dụ như nếu mà cô không có con gái cô nghe tôi nói, cô nói tôi nói, cô nói tôi không đồng ý, con người lớn rồi, gái lớn có chồng, trai lớn có vợ, chuyện đó bình thường, lấy chồng theo chồng. Cô tưởng tượng một ngày nào đó chính bản thân cô hoặc con gái cô bị nhốt, cô mới thấy nó lớn chuyện.